

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201807
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8120201807.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXX, XXX XX D., zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 299,21 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/28/2020-71 zo dňa 28. februára 2023 v spojení s opravným uznesením č.k. 13Csp/28/2020-96 zo dňa 11. júla 2023 a opravným uznesením, č.k. 13Csp/28/2020-101 zo dňa 18. júla 2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietla.

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 13Csp/28/2020-96 zo dňa 11. júla 2023 a opravným uznesením, č.k. 13Csp/28/2020-101 zo dňa 18. júla 2023 vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. k Zmluve o spotrebiteľskom úvere - hotovostnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v § 1 Hlavy 11, Sankcie účtované v dôsledku Vášho omeškania v znení: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo Vám vyúčtovať a Vy ste povinný(á) nám zaplatiť poplatok za upomienku vo výške 5 Eur v prípade prvej upomienky a 12 Eur v prípade druhej a ďalšej upomienky.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. k Zmluve o spotrebiteľskom úvere - hotovostnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.08.2015, v § 2 Hlavy 11, Sankcie účtované v dôsledku Vášho omeškania v znení: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo Vám vyúčtovať zmluvnú pokutu vo výške 17 Eur, ktorú musíte uhradiť.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

Náhradu trov konania stranám nepriznáva.“

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil skutkový stav, podľa ktorého dňa 24.8.2015 uzavrel žalobca so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere – hotovostný úver č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 3.600,- eur, ktorý sa zaviazal žalovanému zaplatiť v 84 mesačných splátkach vo výške 73,57 eur, pričom v úverovej zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 16,36 %, RPMN vo výške 17,80 % a priemerná RPMN vo výške 15,44 %. V písomnej zmluve je ďalej (v bode 35. a nasl.) uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (bez platieb za doplnkové služby) 6.058,08 eur, počet splátok 84, termín konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V písomnej zmluve je uvedené, že RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu. Termín splatnosti splátok - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

3. Žalobca špecifikoval výšku ním uplatňovaného nároku pre vydanie bezdôvodného obohatenia ako rozdiel medzi jeho platbami, t.j. 3.899,21 eur a výškou úveru 3.600,- eur, teda 299,21 eur, ako aj ním predloženého splátkového kalendára, zmluvy a výpisu z účtu za obdobie od 7.9.2015 do 28.1.2020.

4. V úverových zmluvných podmienkach žalovaného priložených k zmluve o hotovostnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.8.2015, na ktoré poukázal žalobca, je v Hlave 11. označenej ako Sankcie účtované v dôsledku Vášho omeškania, v § 1 uvedené: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo Vám vyúčtovať a Vy ste povinný(á) nám zaplatiť poplatok za upomienku vo výške 5 eur v prípade prvej upomienky a 12 eur v prípade druhej a ďalšej upomienky.“ V § 2 tejto hlavy je uvedené: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo Vám vyúčtovať zmluvnú pokutu vo výške 17 eur, ktorú musíte uhradiť.“ Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/137/2016 zo dňa 3.10.2016, na ktorý poukázal žalobca vyplýva, že tento bol vydaný v inej veci voči tomu istému žalovanému ako vystupuje aj v tejto veci, a toto rozhodnutie mu tak musí byť známe, a že v uvedenej veci súd rozhodol tak, že identické zmluvné podmienky, ako sú uvedené vyššie, sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Tieto zmluvné podmienky, uvedené v predtlačенých úverových zmluvných podmienkach pritom, podľa nespochybnených tvrdení žalobcu, medzi stranami individuálne dojednané neboli.

5. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 53a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 298 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd aplikoval ustanovenia § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 251 ods. 1 CSP.

6. K určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok:

7. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že uvedené ustanovenia, ktoré majú celkom zjavne sankčnú povahu, resp. povahu paušalizovanej náhrady škody, sú uvedené netransparentne iba v rozsiahlych obchodných podmienkach žalovaného pripojených k zmluve bez toho aby bolo zrejmé, že by bol spotrebiteľ na tieto ustanovenia osobitne upozornený.

8. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym záverom uvedeným v náleze Ústavného súdu ČR z 11.11.2013, sp.zn. I. ÚS 3512/11, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednaní o zmluvnej pokute v zásade nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných zmluvných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej (na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis). Ústavný súd zdôraznil, že dodávateľ sa má chovať k spotrebiteľovi, ktorý je slabšou zmluvnou stranou poctivo, v opačnom prípade mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Zásada poctivosti sa prejavuje aj tým, že zmluvné dojednanie nesmú byť umiestnené v

oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru, a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosťou spotrebiteľa zrejme uniknú.

9. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru o neprijateľnosti napadnutých zmluvných podmienok. Pochybnosti však mal (i v súvislosti s námietkou žalovaného o absencii naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení a pochybnosťami o význame konania o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré neboli aplikované) o význame a prípustnosti osobitnej žaloby v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, ktoré konajúci súd v minulosti už aj viackrát vyslovil a formuloval v niektorých svojich skorších rozhodnutiach (napr. v rozsudku vo veci 13C/372/2015, 13C/1/2016, a ďalších), v ktorých súd vychádzal z neprípustnosti individuálnej spotrebiteľskej žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vzhľadom na to, že žalobcovia neobjasnili a nepreukázali naliehavý právny záujem na žiadanom určení. Súd pritom vychádzal z toho, že naliehavý právny záujem na individuálnej žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nijako nevyplýva (na rozdiel od toho, ako to tvrdili žalobcovia) priamo z ustanovení hmotného práva podľa § 53 Občianskeho zákonníka, ani z ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa domáhať sa proti porušiteľovi na súde ochrany svojho (konkrétneho) práva (ktoré žalobcovia nešpecifikovali), a ani z ustanovenia § 298 CSP, či poukazu na povinnosť štátu zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol takou podmienkou viazaný. Konajúci súd v týchto veciach opakovane vyslovil názor, že ak ide len o záujem žalobcu deklaratórne rozhodnutím súdu určiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorej žalobca, tvrdiac s tým súvisiace hmotnoprávne dôvody, má svoju predstavu, vie, že je neprijateľná, a tiež to, že v inom konaní (ako tvrdí) už boli predmetné zmluvné podmienky vyhlásené za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, že z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania, a že neprijateľná zmluvná podmienka je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka „a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa“ (viď bod 2.4. tohto odôvodnenia), tak právny záujem na tomto určení (význam tohto súdneho konania v tejto časti) - len pre to, aby o tomto (časti právneho vzťahu) nadobudol judikovanú istotu, resp. aby to bolo určené aj v tomto konaní, keď nie je zjavné či inak vôbec bude resp. má byť toto právo predmetom súdneho konania, teda či si voči nemu žalovaný dodávateľ (napr. aj s poukazom na premlčanie, či ukončenie zmluvy) bude na súde vôbec nejaké s tým súvisiace právo uplatňovať a či je takáto súdna ochrana nejakého jeho konkrétneho práva vôbec potrebná) - s poukazom na hospodárnosť konania a v zmysle predchádzania zbytočnému rozmnožovaniu sporov, nie je naliehavý. V označených veciach však odvolacie súdy privodili k týmto záverom zrušenie rozsudkov s poukazom na to, že podľa ustanovenia § 3 ods. 3 a ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a ustanovenia § 298 CSP sa spotrebiteľ môže vždy domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, preto vzhľadom na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyslovil súd zistenú neprijateľnosť označených zmluvných podmienok.

10. K žalobou uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia:

11. Po vykonanom dokazovaní a zistenom skutkovom stave sa súd prvej inštancie so žalobcom vymedzenými dôvodmi uplatneného nároku nestotožnil. K tvrdeniu žalobcu o chýbajúcej náležitosti zmluvy týkajúcej sa adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súd sa v celom rozsahu stotožnil s obranou o tom, že predmetom žalovanej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX bolo poskytnutie bezúčelového úveru, ako uvádza položka č. 27 úverovej zmluvy, žalovaný teda nepreplácal kúpnu cenu formou úveru žiadnemu predajcovi, a uvedenie adresy neexistujúceho predávajúceho preto nie je možné s tým, že pokiaľ mal žalobca záujem podávať reklamáciu alebo sťažnosť, mohol sa obrátiť priamo na žalovaného ako poskytovateľa úveru, ktorého adresa je uvedená hneď v úvode pod názvom Úverová zmluva. Pre úplnosť súd poukázal aj na to, že takúto náležitosť nestanovuje Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a takúto resp. obdobnú náležitosť už nevyžaduje ani aktuálne platné znenie zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým bola táto smernica transponovaná do nášho právneho poriadku, z čoho vyplýva, že aj zákonodarca neskôr toto ustanovenie harmonizoval s právom EÚ a priklonil sa k eurokonformnému výkladu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ (napr. vo veci C-42/15) článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES treba vykladať tak, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré

táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti.

12. Rovnako sa súd prvej inštancie nestotožnil ani s tvrdeniami žalobcu o nedostatku náležitosti týkajúcej sa uvedenia doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Aj pri tejto náležitosti sa súd v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného, že cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Úver mal byť poskytnutý v mesiaci august 2015, prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, počet splátok bol 84 a posledná splátka bola splatná dňa 15.8.2022. Súdny dvor EÚ pritom navyše už dávnejšie v tejto súvislosti konštatoval (vo veci C-42/15), že: „Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ V obdobnej veci aj Najvyšší súd SR vedenej pod sp. zn. 7Cdo/277/2021 uzavrel, že, potom na základe uvedeného možno konštatovať, že týmto spôsobom bol „dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejмый aj dátum konečnej splatnosti úveru, t.j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa“, pričom podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/69/2020 „vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu“. Podobne bol prijatý záver i Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 9CoCsp/38/2022.

13. K tvrdeniu žalobcu o nedostatku obligatórnej obsahovej náležitosti v tom, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN, mal súd prvej inštancie za to, že v tejto zmluve boli dostatočne určité a zrozumiteľne vyjadrené údaje o výške úveru (čerpania), počte splátok, pevne stanovenej ich mesačnej výške, s pevne stanoveným počtom mesačných splátok (84) s presne vyjadrenou celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom a intervalom medzi dátumom prvého čerpania dátumom každej splátky alebo platby poplatkov (s tým, že „RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu. Tieto údaje v zmluve uvedené boli, pričom v tejto súvislosti súd poukázal na zjednocujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR cit.: „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 2 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet“ (R 86/2021). Povinné informácie k zmluve (podľa Článku 1 ods. 2 Smernice 2008/48/ES) boli v predmetnej zmluve uvedené v dostatočnej podobe. Za nedôvodné, resp. nepreukázané, súd preto považoval aj tvrdenia žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poukazom na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho sa má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, a žalovaný by tak mal byť povinný vydať mu bezdôvodné obohatenie ako rozdiel medzi platbami žalobcu žalovanému vo výške 3.899,21 eur a výškou úveru 3.600,- eur.

14. Žalobca, zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 CSP), sa voči žalovanému domáha vydania sumy 299,21 eur z titulu bezdôvodného obohatenia ako rozdielu medzi jeho platbami žalovanému vo výške 3.899,21 eur a výškou úveru 3.600,- eur s poukazom na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je podľa neho uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho sa má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákon č. 129/2010 Z.z. považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Podmienkou pre úspech žalobcu v tejto veci, tak v zmysle vyššie uvedeného bolo tvrdiť a preukázať, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, a že žalovanému už uhradil o 299,21 eur viac, než bola výška poskytnutého úveru (na ktorého vrátenie mal žalovaný nárok). Žalobca na preukázanie toho, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, do ukončenia dokazovania

nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz (§ 185 ods. 2 CSP a § 206 CSP). Vzhľadom na to mal súd za to, že v konaní nebolo preukázané, že ročná percentuálna miera nákladov je v dotknutej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

15. V závere odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie v súvislosti s tvrdeniami žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (s poukazom na to, že ročná percentuálna miera nákladov je údajne v dotknutej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa vo výške 17,80 % namiesto 18,39 %) konštatoval, že žalobca tým pritom napokon vlastne ani netvrdil a ani len neosvedčil indicie o tom, že by ročná percentuálna miera nákladov bola v dotknutej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená zjavne nesprávne spôsobom, ktorý mohol podstatne ovplyvniť schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Za týchto okolností tak súd napokon súhlasí aj s argumentáciou žalovaného o tom (bod 3.2. tohto rozsudku), že „takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov“, pri ktorej žalovaný poukázal na uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10 s tým, že aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti, a aj táto požiadavka by mala byť kritériom pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. V zmysle bodu 72 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v Článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,...“, pričom v zmysle bodu 73 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že Článok 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v Článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“

16. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že vzhľadom na pomer ich úspechu z pohľadu výšky s týmito nárokmi súvisiacich trov konania približne rovnaký, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP súd dospel k záveru, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a súd im ich náhradu nepriznal.

17. Súd prvej inštancie opravným uznesením zo dňa 11. júla 2023, č.k. 13Csp/28/2020-96 na návrh žalobcu opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/28/2020-71 zo dňa 28.2.2023 v časti označenia žalovaného tak, že správne znie „Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO 36 234 175...“.

18. Opravným uznesením zo dňa 18. júla 2023, č.k. 13Csp/28/2020-101 súd prvej inštancie na návrh žalobcu opravil záhlavie a výrok opravného uznesenia Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/28/2020-96 zo dňa 11.7.2023 v časti označenia žalovaného tak, že správne má byť „... žalovaný Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO 36 234 176...“.

19. V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca proti výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a proti výroku o náhrade trov konania, z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

20. Žalobca namietal presun dôkazného bremena na spotrebiteľa (bod 32 a nasl. odôvodnenia rozhodnutia) z dôvodu, že obligatórne náležitosti zmluvy posudzujú súdy z úradnej povinnosti. Žalobca zotrváva na svojom tvrdení, že v súdnej veci je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov, preto sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 299,21 eur s príslušenstvom. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru spočíva v absencii transparentného vyjadrenia doby trvania zmluvy a v netransparentnom vyjadrení Predpokladov použitých na výpočet RPMN, v nesprávnom uvedení výšky celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, v nesprávnej výške RPMN a v nezrozumiteľnom vyjadrení frekvencie splátok. Čo sa týka doby trvania zmluvy, zmluva pojem doba trvania zmluvy neobsahuje vôbec. Aká je skutočná doba trvania zmluvy neuvádza v napadnutom rozsudku ani súd

prvej inštancie, tak ako zistil, že zmluva túto obligatórnu náležitosť obsahuje. Zjavne nesprávnym je aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je tento povinný údaj vyjadrený pod bodom 35., sumou 6.058,08 eur, s uvedením (bez platieb za doplnkové služby). Správna je preto celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 6.179,88 eur (73,57 x 84), a nie vo výške 6.058,08 eur, ako je uvedené v zmluve. Nesprávnosť výpočtu hodnoty RPMN vyplýva aj zo samotného výpisu z interaktívnej kalkulačky, ktorú v prílohe žalobca predložil, z ktorého vyplýva, že celkovej čiastke 6.058,08 eur uvedenej v zmluve zodpovedá mesačná splátka vo výške 72,12 eur. Nakoľko správna výška splátky je 73,57 eur a nie 72,12 eur a správna celková čiastka je vo výške 6.179,88 eur a nie vo výške 6.058,08 eur, z uvedeného vyplýva, že hodnota RPMN nemôže byť vo výške 17,8 %, uvedenej v zmluve. Frekvencia splátok predstavuje ďalšiu z povinných náležitostí zmluvy, v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 24.8.2015, ktorý je však potrebné vykladať eurokonformne, v súlade s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-42/15, čo bolo následne premietnuté aj do novelizácie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keď text: „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, bol nahradený textom: „výška, počet, frekvencia splátok“.

21. Odvolateľ uvádza, že z odôvodnenia pod bodom 43. rozsudku prvej inštancie vyplýva názor súdu prvej inštancie, že ak by aj hodnota RPMN nebola správna a v neprospech spotrebiteľa, tak by to aj tak nemalo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd prvej inštancie sa v zhode so žalovaným odvoláva na rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-42/15, z ktorého poukazuje na bod 72. a na Čl. 23 Smernice 2008/48. Súd prvej inštancie však prehliada odôvodnenie rozsudku Súdneho dvora EÚ pod bodmi 70. a 71.: „Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v Článku 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa Článku 10 ods. 2 písm. h) tejto Smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje Článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej Smernice. Keďže neuviedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle Článku 23 Smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63. tohto rozsudku.“ Pokiaľ súd prvej inštancie, v odôvodnení 43. napadnutého rozsudku poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-76/10, tak aj tento odkaz názor súdu prvej inštancie nepotvrďuje, ale naopak vyvracia. Poukázal na bod 3. rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-76/10 „Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska Smernice 93/13, Smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva Článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Z odôvodnenia 43. rozsudku súdu prvej inštancie navyše vyplýva, že súd prvej inštancie je toho názoru, že prípadný rozdiel medzi hodnotou RPMN 17,80 % a hodnotou 18,39 % nie je taký, aby odôvodňoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súdu prvej inštancie uniklo, že podľa čl. I. bod d) prílohy č. 2 k zákona č. 129/2010 Z.z., sa výsledok výpočtu RPMN vyjadruje s presnosťou na jedno desatinné miesto. Žalobca poukázal na odôvodnenie bod 26. rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-290/19, z 19.12.2019 a na odôvodnenie bod 20. uznesenia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20CoCsp/54/2020, z 23.3.2021. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. V nadväznosti na odvolacie námietky podal žalobca podnet, aby odvolací súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie a konanie prerušil, s otázkami v tom zmysle:

1. Či článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej Smernicou Komisie zo 14.11.2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola Doba trvania zmluvy explicitne uvedená vôbec a aby bola len v Štandardných Európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere vyjadrená textom: „Zmluva je uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich.“

2. Či článok 10 ods. 2 písm. g/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej Smernicou Komisie zo 14.11.2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli uvedené Predpoklady použité na výpočet RPMN tak, že: „* RPMN bolo vypočítané na základe

údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t. j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu.“ „** Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Informácie o splátkach nájdete po registrácii aj na www.SpravcaFinancií.sk.“

3. Či článok 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 (ďalej len Smernica) sa má vykladať v tom zmysle, že jednotlivé tam uvedené náležitosti, ktoré úverová zmluva uvádza, musia byť v úverovej zmluve uvedené explicitne, ako Smernicou vymedzené legálne definované pojmy, ktoré sú pre veriteľa záväzné, alebo postačuje, ak obsah týchto Smernicou vymedzených pojmov vyplýva z celého textu úverovej zmluvy bez toho, aby veriteľ v úverovej zmluve tieto Smernicou vymedzené pojmy explicitne uviedol slovami, ktoré požiadavky Smernice na pojmy vymedzené v článku 10 Smernice vyjadrujú a ak spotrebiteľ chce zistiť, či úverová zmluva predpísané náležitosti obsahuje, má vedieť aké predpísané náležitosti má úverová zmluva obsahovať a má si ich v úverovej zmluve nájsť, odvodiť, alebo vypočítať sám, z ďalších obsahových náležitostí, ktoré úverová zmluva obsahuje.

23. Podanie prejudiciálnych otázok žalobca odôvodnil aj tým, že od podania predmetnej žaloby došlo k vývoju judikatúry na vec sa vzťahujúcej, a to, čo sa týka spôsobu a formy uvádzania obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve, ako aj ich obsahu. Boli vydané rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorých vyplynulo, že obligatórne náležitosti nemusia byť v spotrebiteľskej úverovej zmluve vyjadrené v transparentnej forme, ale že stačí, ak sa ich obsah dá zistiť z iných obsahových náležitostí zmluvy. Najvyšší súd SR sa vyjadril k týmto otázkam bez toho, aby na výklad Smernice predložil prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru EÚ. Nakoľko právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, o ktoré súd prvej inštancie odôvodnenie zamietavého rozsudku opiera, sú podľa názoru žalobcu v zásadnom rozpore s úniovým právom, ale aj s jeho prevzatím do vnútroštátneho práva, navrhol odvolaciemu súdu, aby sa od týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR odklonil, v zmysle bodu I. rozsudku Súdného dvora EÚ, vo veci C-173/09, z 5.10.2010 (Elchinov), podľa ktorého: „Právo Únie bráni tomu, aby právne posúdenie súdu vyššieho stupňa bolo pre vnútroštátny súd, ktorý má rozhodnúť vo veci po tom, čo mu súd vyššieho stupňa, na ktorý bol podaný opravný prostriedok, vrátil vec na ďalšie konanie, v súlade s vnútroštátnym procesným právom záväzné, ak sa tento vnútroštátny súd v súvislosti s výkladom, o ktorý požiadal Súdny dvor, domnieva, že uvedené posúdenie nie je v súlade s právom Únie.“

24. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

25. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Žiada sa najskôr uviesť, že vyhovujúce výroky rozsudku súdu prvej inštancie neboli napadnuté odvolaním, preto neboli ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

26. Rozsudok vo veci odvolací súd vyhlásil na verejnom zasadnutí podľa § 219 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP, o konaní ktorého súd upovedomil účastníkov prostredníctvom úradnej tabule a webovej stránky súdu.

27. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu na určenie neprijateľných zmluvných podmienok v Zmluve o spotrebiteľskom úvere – hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 24.8.2015 v súlade s § 53a Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 2 CSP a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe vyššie citovanej zmluvy o úvere z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 299,21 eur s príslušenstvom.

28. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

29. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravoval Občiansky zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným typovou spotrebiteľskou zmluvou upravenou špeciálnym právnym predpisom, a to zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný bol od uzatvorenia zmluvy v postavení dodávateľa a žalobca v postavení spotrebiteľa. Žalobca zmluvné podmienky nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Právny vzťah účastníkov konania preto správne súd posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu Zákona o spotrebiteľských úveroch a všeobecného právneho predpisu Občianskeho zákonníka.

31. Pokiaľ ide určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, tento výrok odvolaním napadnutý nebol, preto odvolací súd postupom podľa § 379 CSP v rámci odvolacieho prieskumu správnosť rozhodnutia nepreskúmaval. Nad rámec uvedeného však poukazuje na ustanovenie § 298 Civilného sporového poriadku, ktoré umožňuje súdu v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

32. Vo vzťahu k výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky označenej ako sankcie účtované v dôsledku omeškania, týkajúce sa pevne stanovených poplatkov za upomienky a pevne stanovenej zmluvnej pokuty za omeškanie je potrebné dodať, že už v inom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/137/2016 zo dňa 3.10.2016 boli tieto podmienky určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

33. Čo sa týka odvolacej námietky vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd konštatuje, že odvolacej námietke žalobcu sa nedá vyhovieť. Žalobca sa žalobou domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru na základe Zmluvy o úvere zo dňa 24.8.2015 z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti vyžadovanej ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ročnú percentuálnu mieru

nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

34. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie bol správne zistený skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu boli vyvedené správne právne závery vo vzťahu uplatňovaného nároku žalobcu o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd nevzhladol dôvody pre zopakovanie vykonaného dokazovania na nariadenom pojednávaní a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario).

35. K námietke o nesprávnom právnom posúdení podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

36. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v Čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

37. Podľa Čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky, a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

38. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej

úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

39. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

40. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy uvádza, že zmluva musí obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

41. V Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2019, vo veci C-42/15 Home Credit c/a D. E. v odôvodnení súdny dvor uvádza, bod 63.: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality.“ V bode 70.. až 73 odôvodnenia citovaného rozsudku súdny dvor uviedol cit.: „70. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa článku 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej smernice. 71. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku. 72. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice. 73. Za týchto okolností je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“

42. Z obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere – hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 24.8.2015 vyplýva, že termíny splatnosti splátok (bod 31. zmluvy) je určený ako prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Počet splátok 84, termín konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Vzhľadom na záver Súdneho dvora EÚ uvedený v bode 73. odôvodnenia vyššie citovaného rozsudku, v predmetnej zmluve pri takto uvedených náležitostiach doby trvania zmluvy, podľa názoru odvolacieho súdu nejde o okolnosť, ktorej neuvedenie v tejto konkrétnej veci môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a teda v súlade so zásadou primeranosti v tomto prípade nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávneho uvedenia doby trvania zmluvy.

43. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na už ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky vo vzťahu k uvedeniu tejto obligatórnej náležitosti v zmluve, a to doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru.

44. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných (pravidiel Civilného sporového poriadku, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

45. V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje ciele zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (II.ÚS 274/2015, II.ÚS 275/2015, II.ÚS 19/2016). (Ústavný súd SR, II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018)

46. Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z Čl. 1 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne v obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru. (Nález Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č. k. II. ÚS 19/2016-40)

47. V zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2Cdo/69/2020 z dňa 30.11.2021 zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. 16)

48. V odôvodnení citovaného rozhodnutia Najvyšší súd SR okrem iného uviedol, cit.: „30.3. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/), a preto je potrebné úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30. január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice (viď vyššie body 15. až 27. aj 29. tohto rozhodnutia)“.

49. O ustálenej rozhodovacej praxi k zodpovedaniu niektorej otázky odvolací súd dáva do pozornosti aj nasledujúce rozhodnutia:

49.1. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/167/2021 z dňa 27.4.2022 vyplýva právny záver, podľa ktorého „16.2. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci. 16.3. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaja o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona

č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.“

49.2. Obdobne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.4.2022 uviedol, „15. V rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky najvyšší súd dospel k záveru, že „25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. 26. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). 27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie v o vzťahu k u každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s Článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. 29.1. Správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d)) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z. z., ale a j jeho dôvodová správa, v ktorej s a uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v Čl. 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v Článku 22 ods. 1 Smernice je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“) Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v Čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva Článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií.“

49.3. „21. Najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2021 sp. zn. 2Cdo/69/2020 v súvislosti s interpretáciou § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30. apríla 2018 formuloval právny názor, že eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 ... dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že

toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ ... dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s Článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Vyslovenému názoru predchádzala analýza Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS [ďalej len „Smernica“ (Článkov 10 ods. 2 písm. c) a písm. u), 22 ods. 1, odôvodnenia 47, 23)], rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, platného právneho stavu na Slovensku a dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. 21.1. Z vyššie uvedených právnych názorov, týkajúcich sa interpretácie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., vychádzal aj najvyšší súd vo svojom v poradí ďalšom uznesení z 21. apríla 2022 sp. zn. 7Cdo/277/2021. 22. Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXX- Pôžička, uzavretej dňa XX. januára XXXX medzi žalobkyňou a žalovaným bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 2.800,- eur, za účelom refinancovania iných úverov, so splatnosťou úveru 8 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 20. februára 2024. Poplatok za poskytnutie úveru bol splatný v deň čerpania úveru, najneskôr do 28. februára 2016, výška anuitnej splátky bola určená sumou 39,59 eur a ich počet bol stanovený na 96. 23. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. 23.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. 23.2. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). 23.3. Podľa § 4 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. 23.3.1. Informácie pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) je povinný veriteľ alebo finančný agent poskytnúť spotrebiteľovi prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. 24. V zhode s uvedenými právnymi závermi dovolacieho súdu (bod 21. a 21.1.) najvyšší súd konštatuje, že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy (bod 22) v rámci bodu 1.2. je dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejмый aj dátum konečnej splatnosti úveru, t. j. 8 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 20. februára 2024. 25. Pokiaľ odvolací súd vo svojich nosných záveroch dospel k inému právnomu názoru, t. j. že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti úveru výslovne v zmluve uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (bod 12 odôvodnenia ostatného odvolacieho rozhodnutia), tento názor nepovažuje dovolací súd, vzhľadom na vyššie uvedené, za správny.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/99/2021 z dňa 28.9.2021)

49.4. Odvolací súd vo vzťahu k otázke uvedenia obligatórnych náležitostí zmluvy a to doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru dáva do pozornosti žalobcu aj rozhodnutia všeobecných súdov:

49.4.1. „17. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 2Cdo/69/2020 z dňa 30.11.2021, zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. 16 v totožnej veci dospel k záveru, že cit.: „25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v

nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, pričom vo veci, ktorú posudzoval najvyšší súd, bol termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený počtom 78 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci, teda totožne ako v prejednávanej veci (84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v mesiaci), nie sú splnené podmienky, aby sa odvolací súd odklonil od právneho názoru najvyššieho súdu, ako to žalobca v podanom odvolaní navrhoval. (Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16CoCsp/13/2022 zo dňa 27.3.2023)

49.4.2. „14. Odvolací súd ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30.11.2021, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 6.11.2019, sp. zn. 24Co/41/2019 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Išlo o obdobnú vec žaloby spotrebiteľky voči spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., o určenie bezúčelosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Nižšie súdy dospeli k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa v zmluve nenachádza. V zmluve pri termíne konečnej splatnosti uvedenie 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, súdy nepovažovali za splnenie povinnosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, keďže nakoľko pokiaľ zákon ako vyslovenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, tak jednoznačne tento údaj v zmluve musí byť uvedený, nie je prípustné, aby účastník zmluvy sa k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom. Najvyšší súd v tomto uznesení konštatoval nasledovne cit.: „Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe úverovej zmluvy č. 4601304980 (formálne označenej ako Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, č. I. 10 a nasl. spisu) uzatvorenej stranami sporu 30. januára 2016 bol žalovaným žalobkyni poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.500 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 15,02 %, s ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) 16,2 %, priemernou hodnotou RPMN 15,55 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 10.297,56 eur, s mesačnou splátkou 133,47 eur, splatnou v 15. deň v kalendárnom mesiaci, s tým, že prvá anuitná splátka bude splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a do 15. dňa v poslednom mesiaci.“ (Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18CoCsp/38/2022 zo dňa 23.2.2023)

49.4.3. „22. Vo vzťahu k absencii termínu konečnej splatnosti úveru odvolací súd poukazuje aj na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcu sa podobnej skutkovej a právnej problematiky, keď najvyšší súd dospel k záveru, že „Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Podľa názoru odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje Článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie odvolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s Článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Správnosť

vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. [v znení účinnom v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d)] potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z.z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v Čl. 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v Článku 22 ods. 1 Smernice je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v Čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie Čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva Článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/242/2021 z 31.3.2022).“ (Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/11/2021 zo dňa 20.4.2022)

49.4.4. „25. Otázkou absencie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevyhnutných pre rozhodovanie spotrebiteľa sa zaoberal Súdny dvor EÚ v rozhodnutí z 9.11.2016 vo veci C- 42/15. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že sankcionovať veriteľa zánikom nároku na úroky a poplatky je možné len vtedy, ak došlo k takému porušeniu jeho povinností, ktoré môžu spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/44/2022 zo dňa 17.10.2022)

49.4.5. „85. Pokiaľ sa týka ďalšej náležitosti, a to uvádzania konečnej splatnosti úverov, podľa odvolacieho súdu je postačujúce a pre spotrebiteľa jednoduchým spôsobom zistiteľné, ak zmluva obsahuje dátum splátok úveru, vrátane splatnosti prvej splátky a počet splátok. Súd prvej inštancie v bode 47. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce uviedol, že pri zmluve o úvere zo dňa 20.2.2010 je jednoznačne uvedená doba trvania zmluvy 44 mesiacov od uzavretia zmluvy, splatnosť splátok do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, avšak žalobca v priebehu konania tvrdil, že zmluva, a to nielen táto, ale aj dve predchádzajúce, neobsahuje uvedenie, odkedy sa majú splácať príslušné splátky a odpoveď na túto otázku nedal ani súd prvej inštancie. Hoci odvolací súd súhlasí, že na určenie konečnej splatnosti úveru postačuje uvedenie doby trvania zmluvy, a to vo vyjadrení počtu mesačných splátok a uvedenia dňa ich splatnosti, musí však zároveň byť zistiteľný aj dátum úhrady prvej splátky, čo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje.“ (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2021 zo dňa 9.6.2021)

49.4.6. „15. Podľa odvolacieho súdu z obsahu zmluvy zo dňa 16.1.2014 vyplýva, že termín konečnej splatnosti je uvedený v čl. X. údajom 01/2024. V čl. XVI. označenom „Zmluvné podmienky“, časti 6 s označením „Podmienky splácania“ je uvedené nasledovné: bod 6.1. klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú Pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, inak v sume a termínoch uvedených v zmluve a v termíne uvedenom v bode 6.2. týchto zmluvných podmienok; bod 6.2. pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo v zmluve stanovené inak, sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci; bod 6.3. prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Podľa odvolacieho súdu z uvedeného vyplýva, že prvá splátka bola tak splatná dňa 20. dňa v mesiaci, a to nasledujúci mesiac po uzavretí zmluvy a nakoľko táto bola uzavretá dňa 16.1.2014, bolo to dňa 20.2.2014. Pri dohodnutom počte splátok 120 (čl. X. zmluvy) termín konečnej splatnosti pripadol na deň 20.1.2024. Odvolací súd má za to, že takýto spôsob určenia dátumu konečnej splatnosti je postačujúci. Formulácia o dobe trvania zmluvy je dostatočne zrozumiteľná na to, aby si aj priemerný spotrebiteľ mohol ľahko stanoviť dobu trvania zmluvy. Rovnako ako súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že úverová zmluva dostatočne určite obsahuje termín konečnej splatnosti úveru.

S poukazom na vyššie uvedené zistenia vyplývajúce zo zmluvy je rovnako nedôvodná i námietka žalovaných, že v zmluve nie sú uvedené termíny jednotlivých splátok. Odvolací súd opak konštatoval v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 8CoCsp/48/2020-118 zo dňa 29.1.2021 a okresný súd z jeho právneho názoru pri rozhodnutí aj vychádzal.“ (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/48/2021 zo dňa 29.11.2021)

49.4.7. „31. Odvolací súd berúc do úvahy aj závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti V. F. (C-42/15), na ktorý poukazoval odvolateľ, dospel k záveru, že v posudzovanej Zmluve je splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z doslovného znenia predmetného ustanovenia, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu účelom predmetného ustanovenia je vedomosť dlžníka o tom, dokedy má úver splácať a dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená. Pokiaľ nie je možné uviesť ju priamo v zmluve pevne stanoveným dátumom, resp. dátumami vzhľadom k tomu, že subjekt poskytujúci úver nemusí mať ešte v čase uzatvorenia zmluvy vedomosť kedy a či dôjde k čerpaniu úveru, malo by byť zrejmé už v čase podpisu zmluvy, na akú dobu sa táto zmluva uzatvára a takúto náležitosť by tak zmluva o úvere mala už v deň jej uzatvorenia zrozumiteľne obsahovať. Za akceptovateľné odvolací súd považuje vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom, napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod. V predmetnej Zmluve je lehota splatnosti špecifikovaná ako 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, z čoho spotrebiteľ, resp. v danom prípade žalovaný, vie vyvodiť vedomosť o termíne konečnej splatnosti úveru podľa Zmluvy.“ (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/117/2021 zo dňa 30.6.2021)

49.4.8. „25. Zároveň však odvolací súd uvádza, že zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100036910 a č. 8100036911 neobsahujú všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne podľa písm. f) ktorý vyžaduje, aby bola v zmluve uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, resp. zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100029256 a č. 8100028864 neobsahujú všetky náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., konkrétne podľa písm. g) ktorý vyžaduje, aby bola v zmluve uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 2 a zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. v § 4 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti musí spotrebiteľská zmluva obsahovať, a tak explicitné ustanovenie, akým je § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z., cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať. Termín konečnej splatnosti a ani doba trvania zmluvy v zmluvách o revolvingovom úvere nie je uvedený a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v predmetných zmluvách je uvedený len počet splátok (42), periodicita splácania (mesačne, 12. deň) a úplne absentuje uvedenie dátumu prvej splátky; a tak, keďže nie je zrejmý dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť ani dobu trvania zmluvy. Sporové strany uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere, v ktorých tento údaj vyslovene absentuje a nemôže byť nahradený ani Oznamením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi podľa čl. 2.2 úverových zmlúv, nakoľko Oznamenie o schválení úveru dlžníkovi nerešpektuje zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje písomnú formu. Absencia tejto náležitosti potom opodstatňuje záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. pri zmluvách č. 8100029256 a č. 8100028864 a podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. pri zmluvách č. 8100036910 a č. 8100036911.“ (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/90/2020 zo dňa 28.9.2021)

50. Správnym je aj záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy a to, neuvedeniu predpokladov ročnej percentuálnej miery nákladov a nesprávne uvedenej celkovej čiastky úveru.

51. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

52. Predpoklady potrebné na výpočet RPMN sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov. V Zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedené v časti druh úveru bezúčelový úver (bod 27. zmluvy): výška úveru 3.600,- eur, výška mesačnej splátky 73,57 eur, splatnosť prvej splátky prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, počet splátok 84, termín konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, ročná úroková sadzba 16,36 %, odplata 16,84 %. V zmluve pod * je uvedené RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu. Celková čiastka splatná spotrebiteľom (bez platieb za doplnkové služby) 6.058,08 eur. V rámci doplnkových služieb (bod 43. a 44. zmluvy) bola dohodnutá služba Odložené splátky, poplatok za službu zahrnutý v splátke vo výške 1,45 eur mesačne.

53. K uvedenej otázke Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal právny záver, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2021 pod č. 86, podľa ktorého „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ V odôvodnení citovaného uznesenia najvyšší súd uviedol, že „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. 11.1. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. 12. 1. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. 12.2. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neukladá uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje. 12.3. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020)

54. Otázka uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN už bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky ustálená, preto nie je dôvodu odchyliť sa od právneho názoru najvyšších súdnych autorít.

55. „15. Dovolací súd preto zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, nie je správny.“ (Uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/127/2021 zo dňa 27.4.2023)

56. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu aj rozhodnutia krajských súdov v nastolenej otázke:

56.1. „18. Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to podľa písm. j) uvedenie predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, odvolací súd sa stotožnil s poukazom súdu prvej inštancie na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.02.2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020, v zmysle ktorého zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Obdobne rozhodol aj Najvyšší súd SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/205/2021 z 23.11.2022, 9Cdo/37/2020 z 29.3.2022, 5Cdo/55/2020 zo dňa 24.2.2022, 1Cdo/42/2020 zo dňa 27.4.2022.“ (Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18CoCsp/38/2022 zo dňa 23.2.2023)

56.2. „149. Neuvedenie údajov nevyhnutných na uskutočnenie výpočtu RPMN ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ nepozná ako dôvod posudzovania poskytnutého spotrebiteľského úveru ako úveru bez poplatkov a bez úrokov. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že právna veta citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-448/17 na tretiu súdom položenú otázku znie: „Článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza RPMN a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, takáto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúcej sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne a v zmysle uvedeného ustanovenia.“ Cit. rozhodnutie odpovedalo na otázku jasného a zrozumiteľného určenia nákladov úveru, a to pri absencii sadzby RPMN a údajov z ktorých RPMN vychádza a pri absencii úrokovej sadzby. Citované rozhodnutie je na danú vec neaplikovateľné, pretože predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované údaje, ktoré tvoria vstupné údaje pre výpočet RPMN, uvádza aj samotnú RPMN a uvádza aj úrokovú sadzbu a je jednoznačne určená aj celková výška nákladov, ktorú má žalovaný zaplatiť (9.009,24 eur).“ (Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/2/2020 zo dňa 11.6.2020)

56.3. „.....preto aj v súvislosti s dohodnutou zľavou úrokovej sadzby zodpovedala tomu aj RPMN, ktorá bola vypočítaná s rovnicou uvedenou v prílohe č. 2 ZoSÚ, čo zodpovedá § 19 ku dňu uzatvorenia zmluvy, na základe čoho nebola dôvodná námietka žalovanej, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.“ (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoCsp/68/2020 zo dňa 12.4.2023)

56.4. „17. Podľa odvolacieho súdu za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o RPMN, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Podľa odvolacieho súdu vstupné údaje potrebné pre výpočet výšky RPMN boli v úverovej zmluve riadne uvedené v jej základných náležitostiach v čl. X. tejto zmluvy (výška úveru, výška splátky, intervalu, počtu splátok, výška úrokov). Podľa odvolania žalovaných 1/ a 2/ do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť ich matematický výpočet na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Odvolací súd k uvedenému poukazuje, že zo znenia § 9 ods. 1 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť jednak konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov ale uvedené znenie ani nepožaduje, aby sa v zmluve označovali predpoklady pre výpočet RPMN špeciálnym spôsobom. Tento názor je vyslovený aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.2.2021. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR ďalej konštatuje, že takúto požiadavku nie je možné vyvodit' ani gramatickým ani teleologickým výkladom daného zákonného ustanovenia. Zákonodarca formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto RPMN, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý vzorec je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone. V danej veci navyše zákonný vzorec pre výpočet RPMN a spôsob výpočtu RPMN bol uvedený aj v bode 7 čl. XVI. s označením „Zmluvné podmienky“. Teda spotrebiteľ tak preukázateľne disponoval informáciou o výške RPMN a o veličinách vstupujúcich do jej výpočtu.“ (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/48/2021 zo dňa 29.11.2021)

56.5. „Pri absencii takéhoto znázornenia je totiž ťažko predstaviteľné, že priemerný spotrebiteľ by si mohol správnosť výpočtu RPMN overiť, na čo vlastne v uvedenom ustanovení zákonodarca priamo

reaguje a spotrebiteľa v tomto smere takto chráni. 33. Pri skúmaní danosti uvedenej náležitosti je potrebné si uvedomiť, že ročnou percentuálnou mierou nákladov, sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. a tak významnosť tohto údaju pre spotrebiteľa a tým aj dôraz na pre spotrebiteľa opoznatelné uvedenie tohto údaju v zmluve vrátane predpokladov na jeho výpočet a spôsob jeho výpočtu spočíva v tom, že ročná percentuálna miera nákladov je základný porovnávací údaj, ktorý spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver, o ktorom spotrebiteľ uvažuje, s nákladmi na spotrebiteľské úvery, ktoré ponúkajú iní poskytovatelia úverov. Jeho nesprávne uvedenie, či pre spotrebiteľa neidentifikovateľný spôsob jeho výpočtu, či neidentifikovanie konkrétnych údajov, ktoré k výpočtu sú použité, narušuje prístup spotrebiteľa k výkonu tohto jeho práva, prípadne jeho ekonomické správanie tak, že tento môže bez dostatočnej informovanosti urobiť rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.“ (Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/24/2021 zo dňa 29.6.2021)

56.6. „17.Predmetná zmluva preto obsahuje všetky predpoklady, ktoré sa podľa zákona č. 129/2010 Z.z. pre výpočet RPMN úveru použijú. Uvedený zákon, ani iný právny predpis však nepredpisujú, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať samotný matematický výpočet RPMN úveru, ako to požaduje žalobca. K takémuto záveru sa nedá dospieť ani výkladom ktoréhokoľvek zákonného ustanovenia, ani keby bol takýto výklad vedený len snahou o ochranu práv spotrebiteľa. Zákon jasne stanoví, že zmluva má obsahovať všetky predpoklady na výpočet RPMN úveru, neuvádza samotný výpočet, pričom zákon sám (zákon č. 129/2010 Z.z.) v prílohe č. 2 stanovuje vzorec pre výpočet RPMN úveru, takže sa každý môže presvedčiť, či použitím predpokladov uvedených v zmluve sa týmto vzorcom vypočíta údaj o RPMN úveru, ktorý sa v zmluve uvádza. Kontrola výpočtu RPMN úveru je tak v súvislosti s ochranou práv spotrebiteľa zabezpečená.“ (Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoCsp/37/2020 zo dňa 24.2.2021)

56.7. „22. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.2.2021 (z bodu 11. odôvodnenia) uviedol „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. ...zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje.“ (Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/51/2021 zo dňa 25.5.2022)

56.8. „52. Záverom odvolací súd poznamenáva, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 24.februára 2021 sp. zn. 7Cdo/183/2020 zastáva názor, že zo znenia § 9 ods.1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nemožno vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného ustanovenia. Názor odvolateľov, že v zmysle § 11 ods.1 ZoSÚ predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), nie je správny.“ (Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/44/2020 zo dňa 29.9.2021)

57. S poukazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ustálenú rozhodovaciu prax krajských súdov Slovenskej republiky, záver súdu prvej inštancie o uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN má oporu vo vykonanom dokazovaní.

58. S odvolacou námietkou žalobcu vo vzťahu k nesprávnosti uvedenia celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom sa nie je možné stotožniť. Ako vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere – hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 24.8.2015 pod bodom 35. zmluvy je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (bez platieb za doplnkové služby) vo výške 6.058,08 eur. Celková výška mesačnej splátky je dohodnutá vo výške 73,57 eur, pričom zo zmluvy vyplýva, že táto mesačná splátka zahŕňa aj doplnkové služby dohodnuté v bode 43. a 44., t.j. poplatok 1,45 eur zahrnutý v splátke za službu Odložené splátky. Z uvedeného vyplýva, že rozdiel mesačnej splátky a poplatku za doplnkovú službu (73,57 eur – 1,45 eur) je 72,12 eur. Mesačná splátka bez platieb za doplnkové služby vynásobená počtom splátok 84 sa rovná celkovej čiastke bez doplnkových služieb, tak ako je uvedená v zmluve, t.j. 6.058,08 eur.

59. K nesprávne vypočítanej RPMN odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom prijatým súdom prvej inštancie. Žalobca nepreukázal v konaní, že RPMN je nesprávne vypočítaná. Takýmto dôkazom nie je ani v odvolacom konaní predložená Interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN.

60. Výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov bol upravený v ust. § 19 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V zmysle ust. § 19 ods. 2 tohto právneho predpisu, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie, sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

61. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

62. Vychádzajúc z citovaných ustanovení možno bezpochyby konštatovať, že žalobca predloženým výpočtom nepreukázal, že RPMN je vypočítané nesprávne. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že uvedenej celkovej čiastke úveru zodpovedá výška splátky 72,12 eur, teda očistená o doplnkové služby a pri tejto výške splátky by bola RPMN 16,30 %. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je výška RPMN vypočítaná 17,8 %. Ako z ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, do celkových nákladov patria aj doplnkové služby a teda výška splátky musí byť navýšená o doplnkové služby. Z predmetného žalobcom predloženého výpočtu však nevyplýva, že žalovaný tak neučinil a postupoval v rozpore s § 19 v spojení s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z..

63. Podľa ust. § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

64. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a

prostriedkami procesnej obrany spochybnený tím, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

65. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

66. V zmysle uvedeného je preto dôvodné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o nesprávnom výpočtu RPMN.

67. Odvolací súd v zmysle vyššie uvádzaných dôvodov rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 CSP.

68. Tak, ako je už uvedené vyššie, žalobca v podanom odvolaní navrhol odvolaciemu súdu prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky, ktoré formuloval v zmysle, cit.:

1. Či článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej Smernicou Komisie zo 14.11.2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola Doba trvania zmluvy explicitne uvedená vôbec a aby bola len v Štandardných Európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere vyjadrená textom: „Zmluva je uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich.“

2. Či článok 10 ods. 2 písm. g/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej Smernicou Komisie zo 14.11.2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli uvedené Predpoklady použité na výpočet RPMN tak, že: „* RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t. j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu.“ „** Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Informácie o splátkach nájdete po registrácii aj na www.SpravcaFinancií.sk.“

3. Či článok 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 (ďalej len Smernica) sa má vykladať v tom zmysle, že jednotlivé tam uvedené náležitosti, ktoré úverová zmluva uvádza, musia byť v úverovej zmluve uvedené explicitne, ako Smernicou vymedzené legálne definované pojmy, ktoré sú pre veriteľa záväzné, alebo postačuje, ak obsah týchto Smernicou vymedzených pojmov vyplýva z celého textu úverovej zmluvy bez toho, aby veriteľ v úverovej zmluve tieto Smernicou vymedzené pojmy explicitne uviedol slovami, ktoré požiadavky Smernice na pojmy vymedzené v článku 10 Smernice vyjadrujú a ak spotrebiteľ chce zistiť, či úverová zmluva predpísané náležitosti obsahuje, má vedieť aké predpísané náležitosti má úverová zmluva obsahovať a má si ich v úverovej zmluve nájsť, odvodiť, alebo vypočítať sám, z ďalších obsahových náležitostí, ktoré úverová zmluva obsahuje.

69. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

70. Podľa § 397 písm. e) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

71. Podľa § 404 písm. c) CSP, za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1 po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e).

72. Žalobcom nastolené otázky boli predmetom dovolacieho prieskumu vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Najvyšší súd k nim prijal právny záver a odvolací súd nevzhladol také dôvody, pre ktoré by sa mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

73. Za ustálenú judikatúru pre účely jej záväznosti a potreby odôvodnenia odchylenia sa od takéhoto záväzného názoru najvyššieho súdu má významnú hodnotu aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, teda bolo odsúhlasené príslušným kolégiom, pripomienkované predpokladaným spôsobom a je tak považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach. Žalobcom predložené dôvody nie sú spôsobilé privodiť iný právny záver, ako ten, ktorý prijal v prejednávanej veci najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej praxe.

74. V danej veci je významná aj tá skutočnosť, že odvolací senát Krajského súdu v Prešove, 1CoCsp, uznesením, č.k. 1CoCsp/18/2023-422 zo dňa 12. októbra 2023 prerušil konanie podľa § 162 písm. c) CSP a predložil Súdny dvor Európskej únie otázky cit.:

„A.1 Má sa článok 10 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66) (ďalej aj „Smernica 2008/48“) vykladať v tom zmysle, že zrozumiteľnej a stručnej zmluvnej podmienke o dĺžke trvania zmluvy o úvere

- zodpovedá explicitné vymedzenie časového úseku trvania zmluvy o úvere akým je napríklad dátumové ohraničenie vzniku a zániku zmluvy (od... do...), prípadne kalendárnymi časovými údajmi ako sú napríklad mesiace alebo roky (napríklad na dobu jedného roka), alebo

- postačí, ak spotrebiteľ si dĺžku trvania zmluvy vypočíta alebo inak odvodí z ustanovení zmluvy ako napríklad z počtu mesačných splátok alebo okamihu úplného vrátenia úveru?

A.2 Má sa článok 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že údaj v úverovej zmluve o dĺžke trvania zmluvy o úvere vymedzuje obdobie „počas transakcie“ na účely článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa Smernica rady 83/450/EHS, Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (v ďalšom texte aj „Smernica 2005/29“ alebo „Smernica o nekalých obchodných praktikách“)?

B. Či článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48/ES v časti „zrozumiteľne a stručne“ a „všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“ sa má vykladať tak, že predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN)

- musia byť v zmluve explicitne označené ako predpoklady použité na výpočet RPMN, alebo

- spotrebiteľ si má príslušný predpoklad na výpočet RPMN v zmluvných podmienkach sám identifikovať?“

75. Vec bola evidovaná v registri Súdneho dvora Európskej únie pod sp.zn. C-677/23.

76. Tu možno dodať, že odvolací súd v čase rozhodovania predmetnej veci bol oboznámený i s uznesením Najvyššieho súdu SR 1Cdo/200/2022 z 29.11.2023, ktorý v skutkovo obdobnej veci (týkajúcej sa konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 19CoCsp/20/2022) mal v dovolacom konaní podaný návrh na prerušenie dovolacieho konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdny dvor

dvoru EÚ (s otázkami ako v predmetnej veci). Ani dovolací súd nevidel dôvod pre prerušenie konania. Jeho závery pre zamietnutie návrhu na prerušenie tohto konania sú aplikovateľné i v teraz prejednávanej veci odvolacím súdom.

77. Pre vyššie závery, ktoré s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax prijal odvolací súd v tejto veci sa žiada uviesť, že ak už bola žalobcom žiadaná otázka predložená Súdneho dvoru EÚ, nejavilo sa pre účely tohto konania predkladať totožnú otázku Súdneho dvoru EÚ.

78. V prípade, ak by Súdny dvor Európskej únie prijal iný právny záver, ako právny záver Najvyššieho súdu SR v nastolených otázkach, existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie môže byť dôvodom pre podanie návrhu na obnovu konania (§ 397 písm. e) CSP). Princíp priority európskeho (komunitárneho) práva je pretavený do zásady prednosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k vnútroštátnemu rozhodnutiu. Každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, resp. s rozhodovacou činnosťou Rady EÚ alebo Komisie.

79. Vzhľadom na predložené prejudiciálne otázky Súdneho dvoru Európskej únie senátom Krajského súdu v Prešove sa javí odvolaciu súdu nevhodné a v rozpore Čl. 17 CSP duplicitné predkladanie žalobcom formulovaných otázok. S poukazom na uvedené odvolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania a predloženie otázok Súdneho dvoru Európskej únie zamietol.

80. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa procesného výsledku konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, avšak výdavky v odvolacom konaní mu z obsahu spisu nevyplyvajú. Preto s použitím ustanovenia Čl. 17 CSP nebol daný dôvod na priznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovanému.

81. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).